

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

SÍLA MODLITBY

*„Modlitba spojuje nejen s nebem, ale i s milovanými lidmi a jejich starostmi.“
J.K.*

Říká se, že v jednotě je síla. Společným úsilím si lidé dokážou pomoci víc, než když by byl člověk na nějakou věc sám. Ve společenství církve to vnímám intenzivněji.

Ať už ve farním společenství, ve společenství farních maminek nebo již několik let v našem schönstattsckém ligovém společenství. Za ta léta jsme toho prožili spoustu. Těch radostných okamžiků, událostí - narození dětí, stěhování do většího bytu či koupě domku, úspěch, když se našla práce kvůli zajištění rodiny, ale i těch, kdy se někomu z nás, nebo přímo nám, nedařilo, kdy jsme potřebovali nejen poradit, ale i něco zařídit. V takových chvílích jsme byli rádi, když jsme si mohli pomoci podle svých schopností, možností, známostí.

Mnohdy jsme ale „sáhli“ po modlitbě, když jsme zažívali starosti - starosti s dětmi, obavy v zaměstnání, nebo bolesti - vážná nemoc či ztráta blízkého člověka. Tehdy, kdy jsme vnímali, že už je to, lidově řečeno, mimo nás, že tady naše lidská pomoc končí a je třeba to odevzdat Bohu, aby s tím naložil podle své vůle. V modlitbě jsme si byli nablízku a snažili jsme si vyprosit pomoc. Ať už desátkem, růžencem, litaniami nebo jen prostě svými slovy.

Modlit se dá ale i jiným způsobem. Ne slovy, ale konáním. Jedním ze způsobů modlitby, se kterým jsme se setkala a o kterém jsem slyšela poprvé, byla modlitba během.

*„Když jdu tam, kde mne Bůh chce mít, očekává mne vždy s otevřenou náručí...“
J.K.*

Poprvé jsem se k modlitbě během mohla připojit v době, kdy jsme se jako schönstattscká rodina spojili v modlitbě

za uzdravení Kuby H. Tenkrát jsem to hodně intenzivně prožívala. Bylo to období plné emocí. Možná proto, že se nám v té době narodil druhý syn, ale také dost možná se mě to dotýkalo i proto, že v té době s podobnou nemocí bojoval skoro stejně starý mladík Jirka v naší farnosti. Často jsem se sama sebe ptala, jaká je Boží vůle?

Vybavuji si, jak se čas stal velmi důležitou hodnotou a kritériem života. Asi si to nejvíc uvědomujeme, když odejde někdo, koho jsme znali. Životní pouť spolufarníka Jirky se náhle ukončila. Hodně to se mnou emočně zamávalo. Proč se to stalo? Jak tomu mám rozumět? Jednou tomu jistě porozumím. Tehdy na mě zapůsobil citát ze smutečního oznámení: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“ I když Jirkův životní běh skončil, inspiroval mě brzy poté.

Naléhavost podpořit modlitbami tehdy zesílila i pro Kubu H.. Moc mě zaujala výzva, že bychom se za uzdravení Kuby mohli zapojit do řetězce modliteb během. Ale vlastně nejenom přímo běháním, ale zapojit se jakoukoliv činností. Přemýšlela jsem, jak bych tedy já mohla pomoci? Jaký způsob zvolit? Pořád jsem přemýšlela, co tedy udělat. Nic mi nepřišlo dost „dobré“ a „ideální“. Měla jsem ideál, že se pomodlím růženec. Nebo zajdu o mši navíc. Ale

z těchto plánů sešlo, s malými dětmi se mi to nedařilo. Ale měla jsem silnou touhu pomoci. Vybavuji si, že v té době jsem bojovala s žehlením. Byla to pro mě vždy náročná práce, protože po celém dni péči o děti jsem často nešťastně koukala na tu hromadu prádla a vůbec se mi do toho nechtělo. Často jsem odcházela s myšlenkou Co můžeš udělat dnes, můžeš udělat i zítra. Ale jeden den mi přišel email s výzvou a tabulkou, jak konkrétně pomoci Kubovi. Každý si mohl zapsat konkrétní činnost a odevzdat ji do kapitálu milostí. A nastal opět pozdní večer, kdy by bylo potřeba vyžehlit a opět se mi chtělo od toho odejít. Ale vzpomněla jsem si na tu tabulku s výzvou. A co to „obyčejné“ žehlení? Není to hloupé? Co kdybych to přece jenom odevzdala? A já si řekla, že se do toho pustím. Že tu nechuť a snad i lenost odevzdám v kapitálu milostí P. Marii za uzdravení Kuby a vlastně, když o tom zpětně přemýšlím, za Jirku. S myšlenkou dokončit můj boj, dokončit ho jako běh - „modlitbu“. Doteď mám na to živou vzpomínku, jak jsem s elánem a neuvěřitelnou energií vše vyžehlila. A to byla půlnoc.

Byla to pro mě cenná zkušenost, ze které doteď čerpám. Naučilo mě se dívat na pomoc druhým jinak. Šla jsem na to špatně. Ne co bych MĚLA udělat, ale co MOHU! Když chci něco Bohu odevzdat a myslím to upřímně, i když je to třeba

„obyčejné“ žehlení, tak v Boží pohledu je to, věřím, důležitý dílek v celé skládáče. Žádná modlitba není opomenuta, vždy je proměněna.

Letos po Vánocích jsme začali s manželém vnímat, že bychom se měli více hýbat, že už nám z toho pandemického omezení pohybu a sportování není dobře jak fyzicky, tak psychicky. A tak jsem si šla jeden večer jsem si šla zaběhat. Měla jsem radost, jak jsem pěkně začala. Ale to jsem netušila, že Bůh má s tímto mým plánem jiný záměr. Proměnit to, co dělám, v modlitbu za pomoc potřebnému.

V minulých měsících jsme se mohli jako hnutí semknout v modlitbě a podpořit tak maminku Veroniku za úspěch v operaci. Je radost se dozvědět, že je již doma. Když se v lednu zveřejnila výzva o pomoc v modlitbě během, neváhala jsem své běhání odevzdat jako modlitbu. Bylo to ono, co mohu udělat. I když to není lehké. Vůbec nejsem trénovaný běžec. Vybavuji si, jak jsem si šla takto „zaběhat“ na okruh okolo baseballového hřiště. Ke konci běhání jsem si řekla, že uběhnu ještě jedno kolo. Po začátku jsem si říkala, to hravě zvládnou. V poslední čtvrtině mě ovšem docházely síly a už jsem cítila, že mi těžknou nohy. Už jsem si říkala, tak už skončím, nedoběhnu to? Kdybych si jen tak běhala pro sebe, tak bych to asi na konci vzdala,

však bych si to zaběhla příště (a možná až příště, až příště atd.). Ale najednou mi naskočila myšlenka, ale já neběžím pro sebe, to běžím za Veroniku. A tak jsem pokračovala. V té chvíli jsem cítila proměnu. Tím, že jsme běžela za ni, tak mě tato myšlenka posouvala dopředu. Našla jsem v sobě sílu a chybějící úsek jsem doběhla. Možná, když si na to zpětně vzpomenu, o trochu dál.

Důležité je odevzdat to vše Bohu. A on to zařídí, promění, najde způsob, jak to udělat, i když se do cesty dostanou překážky. Běhání venku střídám i s běháním na trenažéru, když není venku zrovna dobré počasí. A jeden takový podvečer jsem si řekla, že chci zase „pomocť“. Když jsem takto „modlila“ na trenažéru, tak se okolo motal náš nejmladší dvouletý synek. V obavách, aby se o stroj nezranil, jsem začala přemýšlet. Co dělat? Přerušit modlitbu? Na druhou stranu jsem nechtěla skončit, protože bych se ten večer už nemusela stihnout vrátit. A pak mě blesklo hlavou, že bych si ho vzala do náručí? To bude asi nemožné. Jak poběžím? Ale zkusíme to. No a tak jsem ho zvedla a šlapala jsem. A šlo to. Byl to najednou zvláštní pocit. Pokračovala jsem v běhu a zároveň jsem držela synka v náruči. Tak jsem ten běh tenkrát odevzdávala dvakrát. Ale vždyť i Veronika je máma. Tak ať vše dobře dopadne.

Uvědomuji si, že nyní má toto mé modlení ještě jeden rozměr. Jako velké poděkování. Loňský podzim byl totiž pro naši rodinu obdobím omezení nejen z pandemických důvodů. Obava o zdraví se prohloubila, když mí rodiče podstoupili onkologickou léčbu. A z důvodů pandemie jsme se nemohli 4 měsíce vidět, aspoň jen slyšet v telefonu. To nás a děti „nabíjelo“. Bylo to období, kdy jsem je odevzdávala P. Marii v naději, že to překonáme, že se ve zdraví shledáme. Děkuji P. Marii za velkou pomoc, podporu, za šanci vidět, jak se říká, světlo na konci tunelu.

Proto tuto současnou modlitbu během vnímám jako poděkování, že Bůh rodiče neopustil, že je ochránil a že jsme se nedávno jako celá rodina mohli sejít. A nakonec přijela i sestra s rodinou, která už víckrát setkání musela odložit z důvodů karantény. Byl to hodně emotivní, snad i proto, že pak začal platit tvrdý lock - down. Žijeme totiž v různých částech republiky. Takže si na společné další setkání budeme muset nějakou chvíli počkat. Ale naší rodině se už tak dostalo velkého požehnání.

Proto bych chtěla v modlitbách během pokračovat dál. Nechť se stane požehnáním pro druhé.

„Pane, nech mne sloužit. To je mou největší odměnou.“ J.K.

Dominika Mourová, Liga rodin

Za redakci připojujeme aktuální informace od rodičů Veroniky z 12.3.2021 (z textu jsme jen vynechali další jména):

*Milí přátelé,
chceme Vás informovat o současném stavu Verunky.*

Ve středu odpoledne ji po překonání pooperačních komplikací propustili z nemocnice, nyní se tedy zotavuje v domácím prostředí (je spolu s manželem a synem u nás).

Kromě ztraceného sluchu na operované straně má ochrnutou levou tvář a vidění, ale jak už jsme psali, lícní nerv se snaží rehabilitovat. Pokroky jsou pomalé, zdá se, že zotavení je „běh na dlouhou trať“. Celkově je dost unavená (ale chutná jí ☺).

Nadále ji svěřujeme Boží lásce a mateřské péči Panny Marie, zvlášť s prosbou za to, aby menší nádor u druhého ucha ji nepřipravil o sluch úplně. Především tento nádor má být nadále sledován + podroben nějakému způsobu léčby.

Jsmo vděční za Vaše modlitby a podporu, díky, že jste s námi!

Vděční rodiče (i za Verunku a její rodinu)

Modlitby jsou tedy dále potřeba. Jelikož jsme již dorazili z Medžugorje, pokračujeme v pouti do svaté země – do Jeruzaléma. Modlitba během: <http://modlitba-behem.cz>

Vydává Schönstattske hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz